

Tekenen in de Tijd 39

19-25 april 2020

De eerste schrik is voorbij en het verlangen naar contact groeit: het wordt moeilijker ons aan de coronamaatregelen te houden. Erik Borgman kan zich 'het nieuwe normaal' van de anderhalvemeter-economie niet voorstellen. En ziet deze onvoorstelbaarheid onder ogen.

Volhouden. Ik merk niet alleen aan mijzelf, maar zie ook om mij heen dat dit mensen steeds moeilijker valt. Toen de coronacrisis nieuw was en ons schrik aanjoeg, lukt het nog wel. Nergens naartoe, hooguit een wandelingetje of een stukje fietsen, niemand aanraken behalve je huisgenoten. Maar naarmate het gevaar minder acuut lijkt te worden en het allemaal al lang duurt, groeit de druk om toch maar voor een keer ... Zelf ben ik helemaal niet zo van het iedereen maar omhelzen en kussen, maar ik kan mij eerlijk gezegd een anderhalvemeter-economie niet voorstellen. Afgezien van de vraag hoe we daarvoor de ruimte zouden moeten vinden – treinen en bussen die drie tot vier keer zo lang zijn?, nog meer asfalt?, nog grotere supermarkten? – blijken mensen zoveel opgelegde individualisering maar moeilijk te verdragen.

Wij zoeken elkaar dus op nieuwe manieren op. Naast de online-vieringen en de offline-Mariakapel, ontstaan er in ons Huis van Dominicus nog meer ideeën over virtueel samenkomen en samen bidden. Een soort kapel, waarin je tussen de bedrijven door, terwijl je thuis je kinderen aan hun schoolwerk probeert te houden of zielsalleen achter je computer niettemin probeert samen te werken met collega's, even kunt binnengaan. Om je te laten aanzeggen dat we niet onze functies zijn. De Geest is als de wind, zegt Jezus in het Johannesevangelie, 'je hoort hem waaien maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat. Zo is het ook voor iedereen die geboren is uit de Geest' (Johannes 3,8). In een samenleving die ons vastpint op wat we inbrengen en waar we aan bijdragen, is dat de ultieme bevrijding. Wij zijn nergens goed voor, ons leven is een goed in zichzelf! Om ons dat weer te realiseren kan een gedicht of een psalm, een afbeelding of een lied helpen. Die willen we in onze virtuele kapel plaatsen. Er wordt nog aan gewerkt, nog even geduld, maar het is een mooie taak zo tussen Pasen en Pinksteren. Ideeën en suggesties zijn altijd welkom op info@huisvandominicus.nl.

Via de media is ons duidelijk gemaakt dat ook Koningsdag dit jaar vooral via internet gevierd gaat worden. In het Huis van Dominicus worden voorbereidingen getroffen om daaraan bij te dragen. In plaats van de tentoonstelling van werk van kunstenaars uit de wijk in de kerk, die oorspronkelijk gepland was, komt er volgende week maandag een presentatie op onze website van kunstenaars en hun werk. Het is uiteraard leuker om door onze kerk te lopen en lijflijk in de nabijheid van een kunstwerk te verkeren, maar dat bewaren we voor volgend jaar.

Want we lijken het belang van de fysieke kant van het leven te herontdekken. Paus Franciscus zei onlangs in een interview dat we depressief en vervreemd kunnen raken door alle media die ons uit onze realiteit kunnen halen. Juist ook als we het gevoel hebben dat we erop zijn aangewezen. We moeten creatief worden om, zoals de paus het uitdrukt, in te dalen in onze ondergrond en 'van de hyper-virtuele, vleesloze wereld naar het lijdende vlees van de armen' te gaan. Anders gezegd, we moeten het ongemak en de pijn van de situatie toelaten om opnieuw met de pijn van anderen verbonden te raken. Dat lijkt mij een mooi samenwerkingsproject van kerk

en kunst voor na de crisis: het zo verbeelden van de pijnlijke leegte dat deze verschijnt als uitnodiging tot een nieuwe volheid van gemeenschap.

Erik Borgman, lekenDominicaan
voorzitter programmaraad van het Huis van Dominicus